

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa T. sp. z o.o. w W.

przeciwko Szpitalowi [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 lutego 2018 r. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 241 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona powodowa uzasadniła wystąpieniem w sprawie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadnością złożonej skargi kasacyjnej. Wskazała, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 365 § 1 k.p.c., spowodowanego brakiem wnikliwej analizy podstawy faktycznej roszczeń spółki M. we wcześniejszej sprawie rozstrzygniętej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. VI ACa [...]. Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny uwzględnił powództwo M. S.A. częściowo, tj. w zakresie wierzytelności wynikających z umów zawartych przez pozwanego przed dniem 22 grudnia 2010 r. Sąd Apelacyjny nie wskazał jednak konkretnie, których umów dotyczy to ustalenie. Nie opisał również szczegółowo wierzytelności składających się na kwotę zasądzzonego roszczenia. W konsekwencji, na podstawie lektury powołanego wyroku można w cenie strony powodowej jedynie pośrednio stwierdzić, że zasądzono nim tylko te wierzytelności, które odpowiadają zobowiązaniom samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej powstałym przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U.2010.230.1507),

tj. powstałym przed dniem 22 grudnia 2010 r., datą istotną z punktu widzenia art. 4 tej ustawy nowelizującej ustawę o zakładach opieki zdrowotnej (por. w związku ze zmianą stanu prawnego dokonaną z dniem 22 grudnia 2010 r. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2017 r., I CSK 255/16).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Przepis art. 365 k.p.c. nie określa wprost granic przedmiotowych mocy wiążącej. W związku z tym w orzecznictwie sięga się w celu określenia tych granic do art. 366 k.p.c., regulującego przedmiotowe granice powagi rzeczy osądzonej. Ma to uzasadnienie w założeniu, że powaga rzeczy osądzonej i moc wiążąca są ze sobą ściśle powiązane. Są przejawami tej samej instytucji: prawomocności materialnej orzeczenia. Określenie granic przedmiotowych prawomocności materialnej nie odbywa się w sposób abstrakcyjny, ale na podstawie ustaleń, które legły u podstaw określonego rozstrzygnięcia. W konsekwencji mocą wiążącą są

objęte te ustalenia, które w związku z podstawą sporu stanowiły przedmiot rozstrzygnięcia. Przedmiot ten należy postrzegać przez pryzmat żądania pozwu i faktów przytoczonych w celu uzasadnienia tego żądania (art. 187 § 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 321 § 1 k.p.c.). Wyznaczając granice mocy wiążącej należy mieć na względzie, że wyrok jest rozstrzygnięciem o konkretnym przedmiocie procesu: świadczeniu, które ma spełnić pozwany na rzecz powoda. W niektórych sytuacjach do sprecyzowania zakresu mocy wiążącej tego rozstrzygnięcia, czyli granic jego prawomocności materialnej, mogą dodatkowo posłużyć twierdzenia objęte uzasadnieniem wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06).

Sąd Okręgowy zgodnie z przedstawioną wykładnią art. 365 k.p.c. doszedł do wniosku że poręczone przez M. wierzytelności wynikające z umowy z dnia 15 lipca 2009 r. zawartej pomiędzy stronami niniejszego postępowania, w wykonaniu której wystawiono faktury nr FVS [...], FVS [...], FVS [...], FVS [...], FVS [...], FVS [...] oraz FVS [...] zostały zasądzone na rzecz spółki M. w całości. Oddalone zostały natomiast wierzytelności wynikające z umów zawartych z innymi podmiotami niż strona powodowa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98, 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).